

Фестиваль

«А ми тую червону калину підіймемо...»

Мабуть, чи не кожна частинка, кожен край нашої неосяжної країни дали світові значних постатей, які внесли помітний вклад у розвиток науки, освіти, культури тощо. Безперечно, однією з таких величних фігур, яких подарувала світові Чортківщина, є славний син України Степан Чарнецький – видатний режисер, поет, історик, перу якого належить немеркнучий гімн Січових Стрільців «Ой у лузі червона калина», уродженець села Шманьківці, де минулої неділі, 13 жовтня, відбувся обласний фестиваль мистецтв української національної пісні «Червона калина», приурочений 132-й річниці із дня народження автора стрілецького славня, а також Покрові Пресвятої Богородиці, Дню українського козацтва і 71-й річниці створення Української Повстанської Армії.

(Читайте на 7-й стор.)

Подія

Для діток відтепер щодня від нового порога стелиться «Дорога у життя»

Із понеділка Чортківщина наповнилася світлом добра не лише тому, що саме у цей день віряни відзначали одне із найбільших християнських свят – Покров Пресвятої Богородиці, а й тому, що 14 жовтня ознаменувалося ще однією помітною подією у житті нашого краю – Чортківський районний комунальний центр соціальної реабілітації дітей-інвалідів «Дорога в життя» святкував новосілля: із підвалу адміністративного будинку міської ради, де вони перебували із моменту свого створення, а це сталося у 2004 р. за ініціативи громадського об'єднання батьків дітей-інвалідів «Лебедята» та сприяння «хресних батьків Центру» (як це було мовлено на святі відкриття) Степана Левчука й Галини Ізвєскової, – у один із корпусів Чортківської загальноосвітньої школи-інтернату.

(Читайте на 3-й стор.)

У неділю – День працівників харчової промисловості

Шановні працівники та ветерани галузі!

Від імені районної державної адміністрації та районної ради щиро вітаємо вас з професійним святом.

Саме вашими руками, натхненною працею подаються до нашого столу хліб і сіль, саме завдячуючи вам зростає економіка нашого району, множиться добробут і достаток.

Харчова та переробна промисловість Чортківщини займає сьогодні вагомую частку промислового виробництва району. Важливо відзначити те, що ефективна робота підприємств галузі обумовлена, передусім, високим професіоналізмом працівників. Переконані, що й надалі ви спрямовуватимете свої зусилля на примноження здобутків галузі, її інвестиційного й технологічного розвитку. Продукція чортківських харчовиків має всі шанси бути привабливою та конкурентоспроможною на ринках.

Велике спасибі вам, шановні працівники та ветерани підприємств харчової промисловості, за невтомну працю і самовідданість. Нехай результати праці приносять задоволення вам і оточуючим, працюйте творчо, якісно і уміло, щоб повсякденно ви чули слова подяки від людей.

Сердечно бажаємо вам міцного здоров'я, щастя, благополуччя і достатків, вагомих трудових здобутків на благо нашого району та України.

Голова районної держадміністрації
С.КОБІС

Голова районної ради
В.ЗАЛИЩУК

Запрошуємо усіх небайдужих взяти участь у духовному заході, присвяченому 71-й річниці створення УПА та роковинам депортації українців з рідної землі

У програмі:

- поминальна панахида
- виступи хору ветеранів УПА м. Коломия та мистецьких колективів Чортківщини.

Захід відбудеться у неділю, **20 жовтня, о 15-й год.**

на центральному кладовищі м. Чортків по вул. С.Бандери біля могили Січових Стрільців.

ПРОБЛЕМИ ЗОРУ?

ОБИРАЙТЕ ДОСВІД ТА ЧУЙНІСТЬ ПРОФЕСІОНАЛІВ!

НАША БЕЗЗАПЕРЕЧНА ПЕРЕВАГА - ДОСВІД!

18 РОКІВ ЕФЕКТИВНОГО ЛІКУВАННЯ!

ОБСТЕЖЕННЯ:
23 ЖОВТНЯ, м. ЧОРТКІВ (муз. школа)
запис за т. в ЧОРТКОВІ 3 35 89
(066) 085 21 41

навпроти залізничного вокзалу Чернівці, вул. Гагаріна, 21-Б **0 (372) 58 53 50**

Докладнішу інформацію про клініку «Ваш Зір» читайте на 10-й стор.

ЛІКУЮТЬ
ВАШ ЗІР

ТІЛЬКИ ПРОФЕСІОНАЛІ

Подія

Для діток відтепер щодня від нового порога стелиться «Дорога у життя»

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Треба сказати, що шлях до теперішніх умов, у яких мала б здійснюватися реабілітація, був ой і непротим для Центру. Місцева влада, намагаючись допомогти неповносправним дітям та їх батькам, протягом не одного року шукала придатне для таких цілей приміщення, із зручним розташуванням. Розглядалися різні варіанти: будівля колишнього військового тренажера,

і вірою: якщо кожний священик, що служить в Чортківському районі, керівник, підприємець прийдуть сюди, то нам не вистачить днів у році. І ці діти матимуть кожний день свято». Тему доброти та милосердя продовжив у своєму виступі й о. Андрій Левкович.

Слова священнослужителів тут же були підтвержені ділом: у стіни центру привітати з новосіллям завітали студенти та викладачі Чортківського державного обласного педагогічно-

ввіреного їм приміщення: районному керівництву Чортківщини, прокуратурі району, директору й вчителям школи-інтернату, педагогічному й студентському колективам Чортківського ВПУ, батькам своїх вихованців й усім усім, хто підтримав їх ділом чи словом. Також звернула увагу на ще одну першочергову проблему, що потребує негайного вирішення, – організація доїзду дітей до Центру. Влада району пообіцяла, що завжди прислухати-

яка за роки простою перетворилася у напівруїну, частина будинку Колиндянської лікарні, крило спального корпусу школи-інтернату. Зупинили вибір на останньому із перерахованих.

І от – відкриття. З різнокольоровими

го училища імені О.Барвінського під керівництвом директора Романа Пахолка. Гості вручили подарунки, виготовлені вихованцями навчального закладу, та грошову допомогу. До слова, того дня зі щедрими дарунка-

меться до потреб вихованців «Дороги в життя» і допомагатиме їм.

Символічну стрічку перерізано, приміщення освячено. Центр реабілітації дітей-інвалідів «Дорога в життя» чекає своїх вихованців. Він розташований у світлому крилі школи-інтернату в просторих кімнатах на першому поверсі. Невеличкі східці ведуть у довгий коридор, викладений плиткою та встелений м'якими доріжками. По обидва боки його розташувалися просторі кімнати, підлоги яких теж вистелені ковровіном: із столиками – для занять із логопедом й ін. та приймання їжі; з тапчаном – для проведення масажів, так необхідних дітям; з різноманітними іграшками, конструкторами – для забав, розумового розвитку; з басейном, наповненим різнобарвними кульками, тренажерами – для розвитку рухового апарату і т. д. Окрім того, є кімната для відпочинку-сну із шістьма ліжечками. Усе для дітей, котрі хто – у колясках, хто – на руках у батьків, радісно споглядали свято, влаштоване для них, і замирили в очікуванні – ось-ось і розпочнуться такі потрібні для них щоденні заняття у цьому виділеному й відновленому спеціально для них приміщенні. І вони, як і інші хлопчики й дівчатка до школи, ходитимуть сюди щоденно, будуть спілкуватися із своїми однолітками, прийматимуть необхідні процедури. За це повсякчас дякуватимуть Господові, як от співав у пісні Дмитрик Майданик:

*Отче наш, що є на небесах,
Ми несем Тобі серця дитячі,
В нас цвітуть молитви на устах:
В молитвах прозріють хай незрячі...*

Оксана СВИСТУН
Фото **Ореста ЛИЖЕЧКИ**

кульками, піснями й танцювальними номерами, підготовленими митцями РКБК ім. К.Рубчакової та учнями школи-інтернату, побажаннями шанованих гостей і – радістю в дитячих очах.

«Ми тут, щоб почати в цьому будинку робити свято, яке б не закінчувалося ніколи, – промовив, дивлячись на звернені до нього очі дітей, протосинкел Буцацької єпархії отець Володимир Заболотний. – Бо Покров Пресвятої Богородиці не обмежується одним днем, просто ми сьогодні в особливий спосіб дякуємо Богородиці за нього. Але отой покров робимо щоденно усі ми – люди, котрі творять добро. У тому покрові є наша частка. Я надіюся

ми прийшли до дітей-інвалідів усі високошановані гості: керівники району Степан Кобіс та Володимир Заліщук, їх заступники Іван Стечишин та Любомир Хрустава, прокурор Чортківського району Богдан Іжук. Сертифікат на апарат УВЧ-терапії, плазмовий телевізор, порохотяг, продуктові набори – усе стане в пригоді під час реабілітаційних занять з дітками.

Як повідомила директор Центру соціальної реабілітації дітей-інвалідів «Дорога в життя» Марія Анісенко, від часу діяльності Центру реабілітацію тут пройшли 77 дітей. У виступі перед присутніми Марія Михайлівна подякувала усім добродіям за сприяння, допомогу у проведенні ремонту

Новинар

Сезон ярмаркування стартував

Минулої суботи на ярмаркових майданчиках у чотирьох мікрорайонах Тернополя було завізно – адже ярмаркувала вся область, розпочавши низку традиційних осінніх ярмарків. За словами начальника управління агропромислового розвитку РДА Івана Заболотного, аграрії та переробники Чортківщини наярмаркували до 620 тис. грн. І, як завжди, не пасли задніх, представивши борошно та крупи в асортименті, хліб та хлібобулочні вироби, м'ясо, ковбасні вироби і, звісно ж, урожай ланів – картоплю, капусту, моркву тощо, до того ж, за цінами, нижчими за ринкові. У списку перелічених головним аграрієм району та начальником управління економіки РДА Галиною Мостовик учасників ярмарку – ДП «Чортківський комбінат хлібопродуктів», райСТ, ТОВ «Чортків сир», «Техпродпостач», «Колобок», ЗАТ «Агропродукт», ПАП «Березина», «Дзвін», «Фортуна», ТЗОВ «Агропростір», «Скородинський філварок», ПП В.Вислоцький.

Археологія: скарбниця досліджень

Читачами районки вже добре знаме ім'я нашого земляка-археолога Володимира Добрянського, котрий не втомлюється раз у раз торувати стежку в царині археології краю. Підтвердження тому – його недавня участь в роботі III Всеукраїнської науково-практичної конференції Кам'янець-Подільського державного історичного музею-заповідника «Археологія і фортифікація Середнього Подністров'я», котра проходила упродовж 8-9 жовтня ц. р. і злучила в єдиному пориві науковців із зарубіжжя, зокрема з Москви та Дагестану, а також зі Львова, Кам'янця-Подільського, Івано-Франківська, Києва, Харкова, Дніпропетровська, Керчі та інших міст. Володимир Добрянський виступив із доповіддю «Геологічне формування печер на Західному Поділлі та їх антропогенне використання: історія та питання вивчення, дослідження і збереження». У цій темі ним висвітлено в тім числі наявність і стан природних карстових порожнин нашого краю, які мають велике наукове значення для розвитку археології та історії краю. Інша тема – «До питання побудови та реконструкції оборонних споруд південно-східного прясла Чортківського замку». За словами п. Володимира, ця частина матеріалів увійде до одного із розділів його монографії «Чортківський замок», яка незабаром буде затверджена до друку на кафедрі історії архітектури Львівської політехніки та згодом побачить світ у видавництві цього ж навчального закладу. До слова, в роботі конференції взяв участь ще один науковець із Чорткова – викладач ЧІПБ ТНЕУ, кандидат історичних наук Ярослав Дзісяк, виступивши із темою «Ріки як геогенні фортифікації, умови їх подолання: липень-серпень 1920 р.». За результатами роботи цього форуму у кам'янець-подільському видавництві «Медобори-2006» видано збірник наукових публікацій, куди увійшли й перелічені теми чортківчан.

Тепле світло білівської зорі

Погляньмо, цифри начебто вражаючі: у приміському селі Біла натепер вже є 392 (!) діючі вуличні ліхтарі! У такий спосіб освітлено 22 вулиці, до чого задіяно 10 трансформаторних підстанцій. Та цей процес невпинний, чим ширше ділитися негвамовний Білівський сільський голова Володимир Шматько, зазначаючи, що для стовідсоткового освітлення 40-а вулиць потрібно задіяти ще 150 ліхтарів. Мовить: «Боремося з темнотою, щоб Біле ставало Білим, цілком відповідаючи своїй назві». А ще до настання осінньо-зимового періоду, коли по завершенні найагальніших робіт нестримно манить до себе сільське «вогнище» культури, СБК на правду дістав друге дихання. Там вже замінено 18 вікон на енергозберігаючі і ще стільки ж буде замінено буквально днями. Оновлено й плиточку, сантехніку у внутрішніх туалетах будинку культури, є холодна й гаряча вода. Побіля викопано криницю. Водночас у приміщенні поміняно електропроводку, щитові. Як розповідає війт, поки що робочі кабінети опалюються конвекторами, а просторий глядацький зал на 370 місць – у деревний спосіб. Та вже мається проєкт на опалення залу електроенергією. Буде встановлено у СБК і білярдний стіл, бо такі полюбляють білівчани цей вид відпочинку. А любителі настільного тенісу вже й нині не страждають – адже у фойє є аж два столи для цього заняття, як мовиться, на всяк смак. Не пустує й хореографічний зал, а що вже й казати про сільську книгозбірню з манливим Інтернет-центром. Тож СБК повні виконують призначення центру дозвілля для володарів хобі різного штибу. Володимир Шматько так і мовить: «Любиш читати – будь ласка до бібліотеки, «мандрувати» просторами Інтернету – теж туди, танцювати – до залу, співати – на сцену, і настільні ігри до ваших послуг...».

Ведуча рубрики **Анна БЛАЖЕНКО**

Погляд зблизка

У пригоді картопелька велика і маленька – твориться крохмаль біленький...

Про крохмальний завод у с. Товстенке вже писано-переписано на шпальтах нашої газети (щоправда, здебільшого про те, як він будувався). За короткий строк, наче з-під землі, виросло потужне підприємство під інвестуванням керівника агрохолдингу «Мрія» Івана Гути (директор заводу – Михайло Новічук). Відрадно, що поступово відроджується економічна могутність Чортківського краю. Вже повною ходю йде виробіток цукру, а тепер ось набирає стрімких обертів виробництво крохмалю.

Напередодні відзначення професійного свята працівників харчової промисловості нам (кореспондентам районки) випала нагода побувати саме на крохмальному заводі, побачити роботу, так би мовити, потужного організму зі середини.

Ще на під'їзді до території заводу перед нами вишикувалася колона вантажівок із вщент наповненими картоплею кузовами, а там, подалі (вже на території підприємства) споглянули розпочате будівництво великих ангарів – картоплесховищ. Подивувало те, що зовсім мало працівників-мурашок поралися із наданою їм роботою. А ось потрапивши у самі цехи заводу, остаточно переконалися в тому, що технічний прогрес зробив

великий стрибок щодо заміни людської фізичної праці потужними механізмами.

Занурившись, так би мовити, у середину потужного організму даного підприємства, ми, як у казці В.Одоевського «Городок в табакерці» (пригадуєте?), наче в сотні разів зменшилися у розмірах порівняно з механічними велетнями. А секрети роботи незнаних і вражаючих механізмів нам привідкрив головний технолог заводу Олександр Миколайович Цицарев. Даруйте, насправду не все зрозуміли ми у технічних термінах і всіх складнощях виробництва, та загалом второпали процес творення крохмалю, який є провідним компонентом раціону людини, важливою сировиною для харчової, фармацевтичної та технічних галузей промисловості: текстильної, нафтової, паперової та інших.

Отож, екскурсуємо...

Відразу ж вражає чистота цехів, лише деяке устаткування ледь вкрите отим «сріблястим порошком» – це вже те, яке працює над сушінням виготовленої продукції.

Іще знадвору трьома транспортерами через барабан сухої очистки котиться бараболок за бараболок, підштовхуючи одна одну, завантажуються в оперативний склад (вміщує 1,5 т), з якого коренеплоди потрапляють безпосередньо на виробництво. На миття картоплі за класичною схемою води витрачається в три рази більше від товарної ваги самої бульби (до речі, підприємство використовує і оборотну воду, а це є великою економією водних ресурсів). Завод за добу переробляє 700-750 т картоплі (з 1 т отримують 150 кг крохмалю). Після оперативного складу на картоплю очікують 14 секцій, з яких почергово головним каналом за допомогою води вона курсує далі в каменевловлювач (назва цього механізму говорить сама за себе). У сіткових барабанах двох мийок (як у пральній машині) бульба приймає «ванни», потім надходить у відділення легких домішок, тобто очищається від усього дрібного непотребу, знову двічі ополіскується. Через розхідний бункер (переробляє 10 т за 20 хв.) – у терки, які перетирають картоплю (як на деруни господині), в загальному за годину – 30 т. А далі – центробіжне лопасне сито (таким чином відділяється від крохмального молока клітковину); і знову – своєрідна промивка, обезводнення, відділення картопляного соку (а його – 70 відсотків) від молочка; а ще – рафінація, та на цьому процес не завершується, бо попереду цілий ряд операцій (промивки, відціджування, сушіння, охолодження, просіювання), доки пухкий «сріблястий порошок» не потрапить у цех пакування готової продукції.

В одній зміні на заводі працює всього 10 осіб, а загалом у штаті – 40. До речі, через монітори комп'ютерів із головного пульта управління оператори керують та контролюють усім процесом роботи потужних механізмів. І лабораторія заводу вже на стадії повного завершення до оснащення, адже вона і є, можна сказати, серцем гіганта, бо контролює якість сировини (як вхідної, так і вихідної).

Враження – невимовні, нашому подиву не було меж від побаченого, тому ми і вирішили трішки деталізувати процес творення крохмалю.

Тетяна ЛЯКУШ
Фото Ореста ЛИЖЕЧКИ

На знімках: головний технолог заводу Олександр Цицарев (вгорі); оператор головного пульта управління Юрій Цицарев; лаборант Людмила Кулик і завідувача лабораторією Ольга Ольшаківська.

Наше

Зійшло сонце на Покрову

Того дня триєдиного свята піднесення нашого духу воно й справді розчачнуло вже було набридлі сірі хмари й радісно засяяло у високості, осінивши своїм промінням у золоті осінні барв маєво жовто-блакитних та червоно-чорних знамен побіля пам'ятника-погруддя Провідникові нації, Героєві України Степану Бандері.

Тут, на святому відтепер для кожного, хто вважає себе за правдивого українця, місці, минулого понеділка о четвертій годині поплудню спершу відправлено поминальну папахиду за героями України, котрі склали свої буйні голови на вівтар нашої Незалежності, торуючи шлях до волі. Уклінно вшановано змаги та звиягу українського козацтва, покровителькою якого стала Пресвята Богородиця, простягнувши над ним Свй Святий Омофор, та вояків Української Повстанської Армії, котра й зродилася на Волині 14 жовтня 1942 року. А відтак мовлено на загал чимало слухних слів, уособлених зі спостережень набутків та прорахунків нами, нинішніми, – рівно, як і зауваг та застережень. І всі

ті виступи – не пафосні аж до замилування власною спромогою, а навпаки – просякнуті стривоженістю та стурбованістю днем насушним і завтрашнім, вилилися в просту й довірливу розмову, тон котрій, як і годиться, задали душпастирі – отці Мирон Карач та Володимир Заболотний.

Які зазвичай, палким та проникливим стало слово очільника районної організації Конгресу Українських Націоналістів Івана Вівата. Зануритися в історію рідного народу спонукував виступ заступника голови районної організації ВО «Свобода», історика-науковця Ярослава Дзісяка. Ваговитим зерням у душі, спраглим понять українства, ронилися виявлені слова-заклики до не гаслового, а

діяльного патріотизму з вуст заступника голови районної ради Любомира Хрустаки. Із самих глибин народних, плоть від плоти борців за волю України озивалися думки й прагнення, винесені до громади й озвучені очільником районного братства вояків ОУН-УПА Богданом Шаруном. Все меншає поміж нас отих сивочолих людей-легенд, учасників борні за волю, та чи більшає, чи шириться в лавах українців гордовитий національний дух? Палко прагнемо до Європи, забуваючи, що Україна споконвіку була, є і буде Європою, поспішаємо до європейської спільноти, намагаючись іноді розчинитися в цінностях тієї спільноти. А як же наші, предковичні? Запитань багато – надто мало відповідей...

Відтак до підніжжя пам'ятника лягли барвисті квіти нинішньої осені – як символ нашої дяки всім предтечам-націоналістам за їх сподвижницький дух, непроминальний у серцях нащадків. Виспівано кількадесятковоголосе Славень України. І власне це до стривоже-

ності звично стало «притчею во язицех»: зініційований національно-патріотичними силами району такий потрібний захід з огляду майбутності України відбувався малочисельно. Чомусь пригадалося мовлене торік, в часі урочистого освячення пам'ятника Степанову Бандері – символів боротьби й нескореності, вічному духові правди, здавалося, пророче: «На цьому місці потрібно найбільш щиро й відверто говорити про загрози для України». Так воно й сталося, та чи не є, чи не стане вже завтра загрозою ось така наша громадська активність? Замислімося, до чого й закликали усі без винятку виступаючі, сконцентрувавши у слові почування присутніх.

Анна БЛАЖЕНКО
Фото **Ореста ЛИЖЕЧКИ**

Мистецька імпреза

Життя – як пісня...

Квітка Цісик – американська співачка українського походження. Її життя – воістину як пісня, в котрій поєдналися і мажорність, і мінорність буття. Голос Квітки – дар Божий, зачаровує нас своєю дивовижною ніжною силою. Якщо його хоча би раз почути, забринять у серці якісь невлімові чаруючі струни; резонуючи з Голосом, вони перетворюються на могутні акорди, повертаючи нам історичну пам'ять, щось святе – втрачене...

У кожного своя історія знайомства із творчістю співачки. Хтось почув мелодику голосу Квітки з платівки ще наприкінці 80-их років, а до когось зовсім несподівано полинуло колоратурне сопрано з радіоприймача... У когось таке знайомство обчислюється десятиліттями; є і такі, хто зовсім нещодавно вперше дізнався про Кейсі (сценічний псевдонім Квітки Цісик), послухав її голос і – закохався назавжди...

Цьогоріч Квітці Цісик виповнилось би 60 років. Із нагоди такої вагомої дати студентам Чортківського державного медичного коледжу поталанило поринути у дивовижний світ таланту Кейсі, торкнутися зворушливих струн української душі співачки на мистецькій академії, яка відбулася 10 жовтня в актовій залі навчального закладу.

...На концертному стільці музиканта немов ненароком забута – легка жіноча шаль, мікрофон та навушники – наче в нетривкому очікуванні звукозапису... розкладені листки з партитурою... і бархатиста троянда на них, яка безмовно вилунувала щось незнане, проте дивовижне... У композиційному замріяному ансамблі випромінювалася ілюзія присутності талановитої співачки. Ілюзія... Здавалось, ось-ось світло рамп осяє тендітну постать Кейсі... Та вона дарувала глядачам ніжну усмішку, на жаль, лише з екрану...

У безмовну тишу тонким струмом чарівності влилися спочатку до приємного щему знайома рідна мелодія, а потім – дивної витонченості голос – пісня у виконанні Кейсі, і – подих перехоплює... У цій пісні все: політ душі, фантазія, свобода і натхнення, чистота, радість і життєдайна енергія, а також смуток і тривога.

Трепетні почуття захопленості талантом і

нелегким шляхом випробувань Квітки Цісик передавали численній аудиторії ведучі – Ольга Ільницька (викладач коледжу) та Дмитро Житарюк (студент 4-го курсу).

...Ось уже 15 років, як відійшла у небесний світ Квітка Цісик. Не доживши п'ять днів до свого 45-річчя, вона померла від раку молочної залози. До останнього подиху боролася Кейсі зі страшною недугою. Земний шлях, доля цієї вишуканої жінки виявилися не менш незвичайним, ніж її голос.

Народилася Квітка Цісик 4 квітня 1953 року неподалік Нью-Йорка, там же закінчила консерваторію і планувала пов'язати своє подальше життя з оперною сценою. У Квітці в Америці було все: слава, гроші, родина. Не було лише, на жаль, одного – правітчизни – України, яку вона відвідала лише раз у 1983 році, коли таємно приїхала до Радянського Союзу. Чи має душа національність?.. Безперечно, людина належить до того народу, чією мовою вона думає, співає і молиться Богу.

Сьогодні Алекс Гутмаєр – музикант, автор і продюсер благодійного українсько-американського проекту «Незабутня Квітка» – виконує останню волю Квітки: вже кілька років поспіль він збирає кошти на придбання обладнання в українській лікарні, за допомогою якого виявляють рак на ранніх стадіях.

Надзвичайно проникливо звучить голос, коли вона співає українською... «Кожна нота, взята нею, – пригадає син Квітки, – це від янгола...». Вона повернулася з еміграції в Україну – у піснях...

Українська пісня – своєрідна перлина, яку вмійють викохувати, передавати її зворушливу мелодику й у нашому навчальному закладі. Захоплюючим переливом розлунувалися пісні з

уст талановитих викладачів коледжу – дуєтів Ольги Казімович та Ігоря Літвіна, Лесі Хмелик і Святослава Оголя; вокалістів – викладача Юрія Карачка та студентки 3-го курсу Христини Романюк. У мистецьке дивовижне гроно поєдналися і хореографічна замальовка у виконанні студентки 3-го курсу і бакалавра медицини Ірини Добрянської та Романа П'ясецького (художній керівник – Анастасія Волинюк), і художнє читання Ігоря Воробця, Діани Дунди (студентів 1-го та 2-го курсів). Глядачі обдаровували щирими оплесками тріо викладачів Віри Потикевич, Ольги Ільницької та Наталії Безкоровайної.

Гостинно вітав коледж заслуженого артиста естрадного мистецтва України, канд. мед. наук, доцента кафедри шпитальної хірургії ТНМУ ім. І.Горбачевського Юрія Футуїму. Відрадно зазначити, що шанований гість – випускник нашого навчального закладу. Співзвучним багатоголоссям наповнилася зала, коли, наче за одним порухом

диригентської палички невидимого маестро, всі залюбки підхопили майстерне виконання паном Юрієм пісні «Рідна мати моя».

Дивовижно складається людське життя. Комусь судилося воно спокійне, сповнене помірністю, а комусь – обірвані струни долі... Та навіть ота обірвана струна Квітки Цісик продовжує своє дивовижне звучання у наших серцях. Вона залишила нам пісні, які запалюють іскри любові, миру та невичерпної жаги до життя.

І насправду, як і завше, панувала велична аура миролюбності, яка упродовж мистецької імпрези супроводжувалася українською піснею. Відрадно, що у нашому коледжі під вправним керівництвом його очільника – директора, канд. мед. наук Любомира Білика навчають не лише професійності медичній, а й виховують справжніх цілителів душі людської.

Мистецьку імпрезу підготували та провели викладачі коледжу Ольга ІЛЬНИЦЬКА, Наталія БЕЗПАЛЬКО

Фестиваль

«А ми тую червону калину підійmemo...»

Мирослав Човник, котрий не без гордості заявив, що усі мешканці села пишаються своїм славним земляком: тут він народився, тут похований його батько о. Микола Чарнецький. Віт подякував усім, хто долучився свого часу до встановлення пам'ятника, зокрема голові тодішньої районної «Просвіти», на жаль, нині покійній Надії Процьків, інспектору районного відділу культури Галіні Сушельницькій, вчителю місцевої школи Мстиславу Гуменюку, котрі збирали по крупинці відомості про Чарнецького,

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Не хотілося б дещо псувати святкового настрою, але при написанні цього матеріалу десь кортіло у заголовку винести і знак запитання, оскільки історія фестивалю сягає свого коріння ще далекого 1991 року, коли з високих трибун було заявлено, що він має стати традиційним. Проте з тих пір цей намір вдалося реалізувати тільки тричі. Навіть минулого передвиборчого

пам'ять про якого радянська тоталітарна система намагалася витоптати з нашої свідомості, усім односельцям. Приємною несподіванкою для багатьох присутніх став приїзд автора пам'ятника Чарнецькому – 83-річного львівського скульптора Івана Мулярчука. Попри свій поважний вік, літній чоловік ще добре чується, однак попри хвилювання важко давалися йому слова. Ковтаючи сльози, щирий патріот України згадував у своєму виступі ті непрості часи початку 90-х, коли він взявся з усією силою і душею за цю роботу і як йому перешкождали втілити свій задум в життя. Зокрема, представивши на суд поважної комісії десять ескізів майбутнього пам'ятника, вище районне компартійне керівництво схилило митця до думки обмежитися тільки меморіальною табличкою, але народ сказав своє вагомое слово: «Хай буде той... найбільший!...». І ось він – Степан Чарнецький – застиг перед нами у червоному камені, тримаючи над головою напис «А ми тую червону калину підійmemo...».

Під тихий шелест жовто-гарячого осіннього листя, що усе більше вкривало землю, лунали патріотичні виступи промовців, читали вірші і співали пісні поетів та учні місцевої дев'ятирічки, церковний хор і хор учасників національно-патріотичної пісні ОУН-УПА з Чорткова, не в одного присутнього викликали непрохані сльози рядки зі «Стрілецького романсу» у виконанні ансамблю «Меломани».

Хвилиною мовчання вшанували присутні на панахиді пам'ять Степана Чарнецького, до підніжжя пам'ятника поета лягли вінки і живі осінні квіти від представників районної влади, громадських організацій і політичних партій.

По закінченні духовного хоралу у супроводі муніципального духового оркестру «Оркестра Волі» з Тернополя і під дріб барабанщиць-мажореток нескінченна колона учасників дійства, над якою гордо майоріли жовто-блакитні знамена і здіймалися ввись повітряні кульки кольору сонця і неба, рушила у напрямку місцевого стадіону, де мав розпочинатися фестиваль.

А тут уже на повну вирувало наметове містечко, де свої вироби – вишиванки, глиняний і дерев'яний посуд, кулінарію та багато іншого – представили народні умільці, з цікавістю спостерігали дітлахи і дорослі, як хвацько вправувалися на шаблях копичинецької гармаші, пригощали смачною кашею і рибною юшкою усіх гостей свята тощо. Поступово підтягувалися глядачі, зручно вмоцнюючись на лавах і споглядаючи святкове дефіле духового оркестру «Оркестра Волі», який виконав ряд національно-патріотичних і українських пісень і цим додав

певного урочистого шарму дійству.

Під звуки позивних «За Україну, за її волю» відкрили фестиваль голова районної ради Володимир Заліщук, депутат обласної ради, голова її бюджетної комісії Олександр Стадник, сільський голова Мирослав Човник і депутат районної ради, директор місцевого ПАП «Паросток» Євген Шкабар, котрі привітали усіх присутніх зі святом Покрови Пресвятої Богородиці, Днем українського козацтва, 71-ю річницею створення УПА і 132-ю річницею з дня народження Степана Чарнецького, наголосивши, що з рядками слів із гімну «Ой у лузі червона калина...» йшли у нерівний бій за волю України січові стрільці і воїни УПА, кладучи свої буйні голови, і висловили побажання, щоб цей фестиваль згодом набув статусу не тільки обласного значення, а й всеукраїнського.

Мистецьке дійство розпочалося з «Молитви за Україну» у виконанні дуету Людмили та Юрія Майдаників, ну і, звичайно, стрілецького гімну «Ой у лузі червона калина» у виконанні народного аматорського хору райлікарні «Галичина» у супроводі духової музики, які глядачі слухали стоячи.

Близько півсотні номерів представили на огляд присутніх гостей свята кращі аматорські художні колективи і виконавці Чортківщини, навчальних закладів міста, інших районів області. Окрасою фестивалю став виступ зірки української естради – популярної співачки Ірини Федішин, доля якої теж пов'язана зі Шманьківцями. Завершилося свято пізно ввечері, аби, сподіваємось, наступного року розквітнути ще

яскравішими барвами, ще більшим розмаїттям талантів художньо-мистецьких колективів не тільки району, області, а й всієї України.

Любомир ГАБРУСЬКИЙ
Фото Ореста ЛИЖЕЧКИ

*Щиро вітаємо із 40-річчям дорожню донечку, матусю, дружину **Марію Володимирівну ГОРБАЛЬ**.*

Ми вітаємо Тебе з Днем народження – Наша радість і наша розрада. Хай добром і здоров'ям дороги Тобі завітчаються, Хай теплом і любов'ю наповниться ніжна душа, Хай назустріч Тобі тільки щастя сто літ поспіша, Хай Бог здоров'я Тобі дає,
А Мати Пречиста завжди береже.
З любов'ю – мама з татом, чоловік, донечки Христина, Олександра.

*Уся велика родина вітає із першим Днем народження, яке вона відсвяткувала 16 жовтня, **любиму донечку, внучку, правнучку Софійку БАГЛАЙ** зі с. Колиндяни.*

Наша рідна дівчинко, наше рідне сонечко, Хай добро проміниться у Твоє віконечко. Дощиком рясненьким пада з неба щастя, Хай Тобі, Софійко, все на світі вдасться. Виростає здоровою, мудрою, слухняною, Щоб завжди пишалися Твої татко з мамою, Щоб було життя Твоє – наче повна чаша, Зичим многих літ, лялечко Ти наша.

З великою любов'ю – Твої мама Таня, тато Вітя, бабуся Наталя і Галя, дідусі Діма і Петро, прабабусі Марійка і Стефа, прадідусі Євстахій і Петро.

*Щиро вітаємо з 60-річним ювілеєм **Любу Степанівну КОРНАК**.*

Летять роки, мов лебеди у вирій, Життя іде, його не зупинить. Прийміть вітання наші щирі І побажання від душі. Хай горе обходить Вас стороною, А радість приходить і плетється рікою, Хай світлою буде життєва дорога, Любові – від рідних, а ласки – від Бога.

Від щирого серця здоров'я бажаєм, Без нього не милі ніякі діла, В здоров'ї – багатство та радість І більшого щастя на світі нема. Хай життя квітує буйним цвітом І день народження приходить знов і знов, А доля хай дарує з кожним роком Благополуччя, щастя і любов.

Хай сила завжди прибуває, До серця старість не спішить, Хай завжди люди поважають І Бог життя благословить.
З повагою і любов'ю – сестра Ганя з сім'єю.

*У жовтневі дні золотої осені святкує своє 50-ліття **Євген Іванович ВІТИК** зі с. Коцюбинчики.*

Дитинство, юність й зрілі роки Вже промайнули, наче пташка, Уже на п'яти осінь настає, Але у це повірити ще важко. Вже сріблом білим вкрилося волосся, Вже втома зрілості бере своє в життя,

Але душі не хочеться здаватись – Вона ще мріями живе, неначе молода. Бажаємо спокою й миру в родині, Щоб щастя всміхалось при кожній годині, Тепла і поваги від різних людей, Любові і шани – від жінки й дітей. Щоб радістю і миром був Ти багатий, Щоб горя і смутку не було у хаті, Бажаємо у спокої ще довго прожити, Ніколи в житті ні за чим не тужити. Радіти за дітей, онуків своїх І серцем завжди молодіти. Уклін посилаєм і Бога благаєм Міцного для Тебе здоров'я на довгі роки. Хай Матінка Божа стоїть на сторожі, Господь у щоденних ділах допоможе.
З повагою і любов'ю – Твоя родина з Іспанії, Італії, Чернівців, Львова, Кременця і Чорткова.

*Найкращі, найтепліші слова вітань шлемо з нагоди 50-річчя, яке він святкуватиме 21 жовтня, **Євгенію Івановичу ВІТИКУ**.*

Прийми в цей день вітання найкращі, Бажаємо миру, здоров'я і щастя. Хай буде цей день незабутньо прекрасним, А небо завжди буде чистим та ясним. Будь завжди гарний і молодий, Бажаний, добрий і простий.

Щоб смутку не знав Ти ніколи, Добра Тобі й радості, рідний, доволі. Щоб спокій і мир панували в родині, Добро щоб всміхалось у кожну хвилину. Хай Бог пошле Тобі літа щасливі І рівну стрічку сонячних доріг. Нехай удача на життєвій ниві Неначе килим стелиться до ніг. Хай обнімуть Тебе всі у це свято, Заіскритись в келихах вино, Рідні й друзі придуть привітати – Ті, що люблять і цінують давно. Хай розквітають мрії і кохання, Хай збудуться всі задуми й бажання, Нехай здоров'я завжди добрим буде, За справи добрі хай шанують люди. Хай Матір Божа Тебе охороняє, Господь Бог здоров'я посилає. Молитва до неба сьогодні зліта На многії і благі літа.
З повагою та любов'ю – дружина Ольга, діти Галя, Анатолій, Таня, Сергій, внучата Евеліночка та Поліночка, теща Марія, тато Іван.

*Вітаємо з ювілеєм **Марію Володимирівну ГОРБАЛЬ**.*

Нехай кожен Ваш день буде наповнений позитивними враженнями, світлим ідеями та цікавими зустрічами. Нехай кожен ранок зустрічає Вас яскравим сонячним промінням та посмішками близьких людей. Нехай завжди Вашими супутниками будуть удача та успіх, а будь-які життєві труднощі миттєво долаються. Бажаємо Вам міцного здоров'я, бадьорого настрою, безмежного щастя та неймовірного везіння. Нехай на життєвих дорогах ніколи не загубиться Ваша щира і доброзичлива вдача, справедливість і принциповість. Мати Божа, Цариця Свята, дарує щасливі і многі літа.
З повагою – колектив працівників приватного підприємства "Агро-Спектр".

Фан-зона

Так гаряче уболівати вміють тільки в Білій!

Ні! Ми не могли полякам програти, хоч би як ті добре не грали і, щиро кажучи, не раз пробачали Україну (згадайте хоча б стовідсотковий голевий момент у Роберта Левандовського) у чи не вирішальному матчі відбору на чемпіонат світу до Бразилії. Хоча б заради багатомільйонної армії уболівальників, що зібралася тієї вечірньої години перед екранами телеприймачів, тих сорока тисяч відчайдушів на стадіоні, котрі не змовкали ні на мить, дружно скандуючи «Слава Україні! Героям слава!..» (і це в наскрізь зрусіфікованому Харкові!), тієї тисячі чи, може, більше білівчан і гостей приміського села, що заповнили місцеву фан-зону ще задовго до початку зустрічі.

Так-так, після більш як річної перерви з часу останнього Євро-2012 минулої п'ятниці пізнього вечора вона знову завирувала з усією силою.

Як же пощастило сільчанам, що вони мають такого чудового парочка – отця Володимира Заболотного (це його ідея – створити сільський сектор уболівальників) і такого енергійного ініціативного молодого сільського голову – Володимира Шматька (тому тільки дай ідею – хоча й у самого їх на багатьох

Що творилося на стадіоні, коли на 64-й хвилині зустрічі Ярмоленко замкнув філігранний навіс Коноплянки – словами не можливо передати – це треба було бачити! І далі – кожен вдалий момент зривав зі своїх місць численних глядачів, а будь-яка навіть найменша загроза нашим воротам змушувала усіх міцно стискати кулаки від хвилювань.

За п'ять хвилин до кінця зустрічі весь стадіон в єдиному пориві затягнув «Ще не вмерла Україна...» (саме закінчення на «а», а не на «и!»), а останні 30 секунд матчу у зворотньому відліку відраховували усі хором. Довгоочікуваний свисток судді – і ось вона, Перемога! Тепер на radoшах можна перехилити й по чарчині – браво, генделіків тут не бракувало.

Усі усміхнені, щасливі розходились по домівках, хоча хто хотів – міг залишитись і на танці під живу музику, фан-зона того дня потихеньку згортала свою діяльність. Але

вистачить, – а вже наповнити її реальним змістом – справа техніки).

Слід сказати, що даний проект – чи не єдиний подібного роду на теренах України саме як сільський – був винагороджений швейцарським посольством в рамках проекту "Майстерня європейської політики" грошовою премією у розмірі 5 тис. грн. Цьогорічну фан-зону її організатори вирішили урізноманітнити ще більше. Перед початком матчу уболівальників розважали своїми танцями місцеві дівчата у національних костюмах з групи підтримки сільської футбольної команди і запрошені гості – знаменита команда КВК з Тернополя – V.I.P. (та, що зуміла двічі «розкрутити» на 50 тис. грн. Зеленського і Галустьяна в шоу «Розсміши коміка»), гамселенили з гармат копичинецькі козаки, поруч на польовій кухні доварювалася кулеша, аромат якої заповнював глядацькі місця, і запашний чай, настояний на травах, якими пригощали усіх охочих. А ще різні конкурси, розваги у перерві матчу...

Ні! Україна не могла цього вечора програти! Мабуть, наші хлопці у складний момент десь відчували й гарячу підтримку білівського фан-сектора, де Володимир Шматько аж до хрипоті в голосі закликав усіх ще і ще раз підтримати Україну. І вона виграла!

Любомир ГАБРУСЬКИЙ
Фото автора

ПРОГНОЗ ПОГОДИ НА ТИЖДЕНЬ	СУБОТА 19 жовтня ☀️ +4 ... +8	НЕДІЛЯ 20 жовтня ☀️ +2 ... +13	ПОНЕДІЛОК 21 жовтня ☀️ +9 ... +17	ВІВТОРОК 22 жовтня ☁️ +10 ... +15	СЕРЕДА 23 жовтня ☀️ +8 ... +13	ЧЕТВЕР 24 жовтня ☀️ +8 ... +15	П'ЯТНИЦЯ 25 жовтня ☀️ +8 ... +15
----------------------------------	---	--	---	---	--	--	--